

249.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 22 lutego 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej w sprawie czasu pracy dla wykonywania robót, poprzedzających produkcję lub po niej następujących w zakładach, podległych bezpośrednio Ministerstwu Przemysłu i Handlu.

Na podstawie art. 4 i 19 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 2 poz. 7) zarządza się co następuje:

§ 1. Celem wykonania robót, poprzedzających produkcję lub po niej następujących, o ile roboty te nie mogą być wykonane w innym czasie, niż bezpośrednio przed rozpoczęciem ogólnej pracy zakładu, lub bezpośrednio po jej ukończeniu, może być czas pracy osób, niezbędnych do wykonywania lub dozoru tych robót, przedłużony przed rozpoczęciem i po ukończeniu ogólnej pracy zakładu, względnie ogólnej pracy odpowiedniej zmiany pracowników, — w całości nie więcej niż o godzinę na dobę.

§ 2. Pracownicy przy urządzeniach technicznych, które nie mogą być pozostawione bez obsługi podczas ogólnych przerw w pracy zakładu, mogą podczas przerw tych pozostawać przy pracy, jeżeli ogólny czas ich pracy wskutek tego przedłuży się nie więcej, niż o jedną godzinę na dobę.

§ 3. Przedłużenie czasu pracy jednocześnie na zasadzie § 1 i 2 jest dopuszczalne jedynie pod warunkiem, że czas pracy poszczególnego pracownika nie przekroczy 10 godzin na dobę, a w soboty 8 godzin na dobę.

§ 4. W wypadkach przedłużenia czasu pracy, przewidzianych w § 1, 2 i 3 niniejszego rozporządzenia, zarząd zakładu winien uprzednio zawiadomić obwodowego inspektora pracy, podając rodzaj robót oraz liczbę pracowników, zatrudnionych temi robotami.

Obwodowy inspektor pracy może zabronić przedłużenia czasu pracy, jeżeli charakter lub rodzaj pracy nie odpowiada warunkom, wyluszczone w niniejszym rozporządzeniu.

§ 5. Czas pracy osób, wymienionych w § 1 i 2 niniejszego rozporządzenia, może być w wypadkach wyjątkowych przedłużony jeszcze o godzinę na dobę, pod warunkiem, że czas pracy poszczególnego pracownika nie przekroczy 10 godzin na dobę, a w soboty 8 godzin na dobę. Pozwolenia udziela każdorazowo okręgowy inspektor pracy, jednakże najwyżej na okres półroczny.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia we wszystkich zakładach pracy,

wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu, podległych bezpośrednio Ministerstwu Przemysłu i Handlu.

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

Kierownik Ministerstwa Pracy
i Opieki Społecznej: *G. Simon*

250.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 7 marca 1924 roku

w przedmiocie podwyższenia opłat pocztowych za listy, kartki pocztowe, druki, próbki towarów, papiery handlowe, przesyłki mieszane, czasopisma, paczki i przekazy obrotu wewnętrznego i z W. M. Gdańskiem oraz niektórych opłat telefonicznych za połączenie abonentów z centralą.

Na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu (Dz. P. P. P. № 44, poz. 310) zarządza się co następuje:

§ 1. Ogłoszone rozporządzeniem Ministra Poczty i Telegrafów z dnia 16 grudnia 1923 r. w sprawie waloryzacji opłat pocztowych, telegraficznych i telefonicznych (Dz. U. R. P. z 1924 r. № 2, poz. 11) opłaty za listy, kartki pocztowe, druki, próbki towarów, papiery handlowe, przesyłki mieszane, czasopisma, paczki i przekazy obrotu wewnętrznego i z W. M. Gdańskiem (poz. 1 a i b, 2, 3 a i b, 5, 6, 7, 8, 10 a i b i 11 a taryfy pocztowej) podwyższa się jak następuje:

- a) za list do wagi 20 gr. z 10 jed. tarf. na 14 jed. tarf. ponad 20 gr. do 250 gr. z 20 jed. tarf. na 28 jed. tarf.,
- b) kartki pocztowe pojedyncze z 6 jedn. tarf. na 8 jedn. tarf.
kartki pocztowe podwójne z 12 jedn. tarf. na 16 jed. tarf.,
- c) druki prywatne do wagi 50 gr. z 3 jed. tarf. na 4 jedn. tarf.
ponad 50 do 100 gr. z 5 jedn. tarf. na 7 jedn. tarf.
" 100 " 250 " z 10 " " 14 " " "
" 250 " 500 " z 20 " " 28 " " "
" 500 " 1000 " z 30 " " 40 " " "
druki urzędowe do wagi 500 gr. = jak za druki prywatne,
ponad 500 gr. do 2.000 gr. z 20 jedn. tarf. na 28 jedn. tarf.,
- d) próbki towarów do wagi 250 gr. z 10 jedn. tarf. na 14 jedn. tarf.,
ponad 250 gr. do 500 gr. z 20 jedn. tarf. na 28 jedn. tarf.,
- e) papiery handlowe do wagi 250 gr. z 10 jedn. tarf. na 14 jedn. tarf.,

- ponad 250 gr. do 500 gr. z 20 jedn. tarf. na 28 jedn. tarf.,
 ponad 500 gr. do 1000 gr. z 30 jedn. tarf. na 40 jedn. tarf.,
- f) przesyłki mieszane do wagi 250 gr. z 10 jedn. tarf. na 14 jedn. tarf.,
 ponad 250 gr. do 500 gr. z 20 jedn. tarf. na 28 jedn. tarf.,
 ponad 500 gr. do 1000 gr. z 30 jedn. tarf. na 40 jedn. tarf.,
- g) paczki do wagi 1 kg. z 30 jedn. tarf. na 40 jedn. tarf.,
 ponad 1 kg. do 5 kg. z 50 jedn. tarf. na 75 jedn. tarf.,
 ponad 5 kg. do 10 kg. z 100 jedn. tarf. na 125 jedn. tarf.,
 ponad 10 kg. do 15 kg. z 150 jedn. tarf. na 180 jedn. tarf.,
 ponad 15 kg. do 20 kg. z 200 jedn. tarf. na 250 jedn. tarf.,
 za paczki kas i urzędów państwowych skarbowych z dotacjami i nadmiarami kasowymi do wagi 20 kg. jak za paczki zwykłe,
 ponad 20 kg. do 25 kg. z 250 jedn. tarf. na 325 jedn. tarf.,
 ponad 25 kg. do 30 kg. z 300 jedn. tarf. na 400 jedn. tarf.,
- h) przekazy do 1 miliona mk. z 30.000 marek na 40.000 mk.
 ponad 1 mil. do 5 mil. z 40.000 mk. na 70.000 mk.
„ 5 „ „ 10 „ „ 50.000 „ „ 100.000 „
„ 10 „ „ 20 „ „ 100.000 „ „ 140.000 „
„ 20 „ „ 30 „ „ 130.000 „ „ 180.000 „
„ 30 „ „ 40 „ „ 160.000 „ „ 220.000 „
„ 40 „ „ 50 „ „ 200.000 „ „ 250.000 „
- za każde dalsze 10 mil. mk. z 40.000 mk. na 50.000 mk.,
- i) równocześnie podwyższa się wyszczególniona w taryfie telefonicznej C. I w § 6 a należność za połączenie z centralą z 1500 jedn. taryfowych na 2000 jedn. tarf., w § 6 b z 1800 jedn. tarf. na 2500 jedn. tarf. oraz w § 9 z 1500 jedn. tarf. na 2000 jedn. tarf. i 1800 jedn. taryfowych na 2500 jedn. taryfowych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 16 marca 1924 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i zezwala się na jego stosowanie w górnośląskiej części województwa śląskiego. Z dniem powyższym tracą moc obowiązującą rozporządzenia sprzeczne z niniejszem.

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

251.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 23 lutego 1924 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 27 listopada 1923 r. w przedmiocie wydawania z aptek środków leczniczych oraz określania ich ceny.

Na mocy art. 2 p. 13 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 63, poz. 371) i § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 18 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 9, poz. 86), § 7 austriackiej ustawy aptekarskiej z dnia 18 grudnia 1906 r. (Dz. Ust. P. z 1907 r. № 5), art. 380 rosyjskiej ustawy lekarskiej (Zbiór praw t. XIII wyd. z 1905 r.) oraz §§ 78 i 80 niemieckiej ustawy przemysłowej zarządza się co następuje:

§ 1. § 4 rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dn. 27 listopada 1923 r. w przedmiocie wydawania z aptek środków leczniczych oraz określania ich ceny (Dz. U. R. P. № 129 poz. 1057) otrzymuje brzmienie następujące:

„Przy odroczonej sprzedaży do ceny materiału i naczynia można doliczać tylko opłatę przewidzianą w punktach b) i d) poz. 12 taksy za pracę przy recepturze”.

§ 2. § 5 tegoż rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące: „Najniższa cena leku wynosi 0.01 franka złotego”.

§ 3. Ostatni ustęp § 18 tegoż rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące: „Nadawanie powyższym mieszaninom nazw fantastycznych jest wzbronione. Cenę ich, o ile nie jest podana w obowiązującej taksie aptekarskiej, należy obliczać według tej taksy w stosunku co najmniej 50 proszków, licząc za materiał, za zmieszanie proszków (poz. 11 taksy za pracę przy recepturze), za dozowanie (poz. 12 tejże taksy punkt b) lub d) oraz za pudełko o ile ono jest użyte do wydania proszków.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Soltan*